

CATALUNYA I L'EXCURSIONISME

De nou, encara que barrejerament, vull intentar demostrar l'importància de aquest deport i, si m'és possible, al fer-ho, crear un nou aimant d'aquesta terra tant rica i hermosa que ha bregat nostre primer sòn.

Un esperit patriòtic va creixent en el cor de l'excursionista, a mida que avença en ses primeres caminades i frueïx de les belleses naturals, que, a no desdir, li brinda la Naturalesa; allavors pensa que tot lo que gaudeix es català i romp en lloances a Déu i a la patria i així la joventut més catalana, la que sent més el córrer sang d'aquella tant preuada que'ns llegà'l rei En Jaume I, no és pas la que resta adormida i's rabeja en el bullici ciutadà, sino la que sent l'instint de llibertat volant de comarca en comarca i esplaiant-se en el folk-lore de cada poble.

Està demostrat que'l què més desperta l'amor a la patria és la terra i l'art i heus-aquí aquests dos lemes inclosos dintre l'estandart de l'excursionisme.

Es força necessari que, per a que la patria reviscoli, siguem enamorats de les belleses que generosament ens brinda.

KILE

A CLAROR DE LLUNA

El sol havia perdut tota influència sobre aquella serra que, moments abans, estava ensenyorida per l'astre rei; la fosca havia emmantellat del tot aquella verdor i, arreu, camps i muntanyes s'eren apoderats per les tenebres. La lluna llençava dèbils raigs de blanca claror, i la volta del cel blau estrellada, cobricel·lava aquella llenca de terra i les muntanyes que l'envolten.

A la part de dalt de la serra, fosca, una casa de molt migrat aspecte, semblant un fantasma, presidia la magestusitat del quadro, alçant-se darrera d'ella, com en interminables ondulacions, les muntanyes que mon cor estima per ésser catalanes i pel goig que'l deambular per elles me dona.

Una claror dèbil i apagada eixia per la finestra de nostra casa i encuriòsit pel què en aquelles hores podia passar allí dintre, m'hi atansí.

Una cel·la rònega a tot ésser-ho, és el que presencià ma vista, per les excletxes de la devastada finestra i mon cor s'omplí de tristesa a l'esguardar la dolorosa escena que allí dintre tenia lloc.

Sobre un malforjat llit, aclaparat, jeia un home que, per son semblant, se comprenia la dolor que l'embornava; una nena d'unas quinze primaveres. pas-